

MUSEUM HET URSULINENCONVENT

Eijsden

Nieuwsflits mei 2020

Museum in Coronatijd

Het museum ...

Het museum gesloten, lezingen en concerten afgelast. Het valt allemaal zeker niet mee en er is veel verdriet. Toch hebben we in het museum niet stilgezeten. Een paar vrijwilligers zijn, met het in acht nemen van de maatregelen rond de corona-uitbraak, toch doorgegaan in het verder ontwikkelen van het museum. Zo is er vanaf februari gewerkt aan twee nieuwe elementen in de Hal van Migratie: een douanehuisje om de bijzondere collectie paspoorten van Prof. Mr. Dr. G.R. (René) de Groot te huisvesten en beter tot hun recht te laten komen, en een 'Chinese vooroudertempel' om de indrukwekkende geschiedenis van familietradities en van respect voor voorgeslacht en familie zoals die zich in China ontwikkeld hebben te vertellen.

In juni hoopt het museum weer voorzichtig open te kunnen gaan en dan kunnen deze 'exposities in een nieuw jasje' bezocht worden.

Intussen is een ander klein team bezig met het uitwerken van een protocol voor museum- en museumwinkelbezoek voor het komende half jaar, zodat zowel bezoekers, leerlingen uit het basisonderwijs en vrijwilligers zich weer gezamenlijk en veilig in het Ursulinenconvent kunnen ophouden en van het museum genieten. Voordat wij opengaan zullen we middels een nieuwsflits dit protocol met u delen.

Een warme groet aan u allen in de hoop u weer spoedig gezond en vrolijk in het museum te kunnen verwelkomen!

Staf en vrijwilligers
Museum Het Ursulinenconvent,
Internationaal Museum voor Familiegiedenis

Eijsden 2 mei 2020

Onmisbare vrijwilliger Frans Heijnen werkt, zoals immer, gestadig door in het museum.

Afgelopen week overleed mijn goede vriend Vincent van der Burg, die ook een goede vriend van het museum was. Het *Liber Amicorum* dat Christoph ten Houte de Lange en ik voor hem samenstelden (*Honderd Schiedamse Families*, gepubliceerd in 2010) was de directe inspiratiebron om een museum voor familiegeschiedenis op te richten. Vanaf het begin af steunde Vincent dit idee enthousiast en hij aarzelde geen ogenblik toen ik hem vroeg zitting te nemen in de Raad van Advies.

In de laatste dagen van zijn leven mocht ik gelukkig nog intensief contact met hem hebben in verband met het afronden van zijn derde en laatste deel in de serie *Van der Burg – Uit alle windstreken tezamen gekomen*. Vrijdag 17 april jl vernam hij, nota bene op zijn verjaardag, tot zijn schrik en met name die van zijn directe omgeving, dat hij nog maar een paar dagen te leven had. Die dagen heeft hij goed besteed, met kinderen, kleinkinderen en met zijn lieve tweede echtgenote Marianne van de Nadort.

Hoewel het leven van Vincent op het eerste gezicht niet zo avontuurlijk lijkt – hij werd op 17 april 1945 geboren in het huis Kersbergenlaan 17 te Zeist en overleed op 29 april van dit jaar in dit zelfde huis, nu genummerd 35 – heeft hij een uitzonderlijk rijk en vol leven geleid, waarvan de betekenis in de paar regels hier aan hem gewijd bij lange na niet goed tot uiting komt. Na zijn gymnasiumopleiding aan het St. Willibrorduscollege Katwijk 'De Breul' te Zeist volgde een rechtenstudie aan de Katholieke Universiteit te Nijmegen die hij in 1971 afrondde met een promotie. Tot 1975 bleef hij als wetenschappelijk medewerker aan die universiteit verbonden terwijl hij tevens als advocaat en procureur werkzaam was bij het kantoor Kramer en Bijkerk te Utrecht.

Na enige jaren Haagse ervaring opgedaan te hebben als administrateur directie Wetgeving en andere Juridische Aangelegenheden (WJA) bij het Ministerie van Economische Zaken volgden 19 intensieve jaren van lidmaatschap van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (1979-1981, 1982, 1982-1998) (CDA-fractie). Het was in die eerste jaren van zijn kamerlidmaatschap toen ik hem leerde kennen. Graag nodigde hij mij uit om met hem te lunchen in het restaurant van de Tweede Kamer toen ik ook een soort privé-kantoor had in Den Haag, in het Rijksarchief (nu Nationaal Archief). Gedisciplineerd, geordend en onvermoeibaar als hij was kon hij zijn politieke loopbaan combineren met een zeer toegewijd vaderschap (twee zonen en twee dochters), vooral na het ernstige ongeval van zijn eerste echtgenote Marianne Kokke en haar latere overlijden, toen hij er in feite aanvankelijk alleen voorstond. En daar bleef het niet bij. Een niet aflatende stroom publicaties kwam uit zijn pen, op juridisch, staatkundig, maar vooral op lokaal-historisch en genealogisch vlak. Hij bekleedde tal van maatschappelijke en kerkelijke functies en ook de genealogische wereld liet hij profiteren van zijn uitstekende bestuurlijke kwaliteiten; o.a. als lid van het Hoofdbestuur van de Nederlandse Genealogische Vereniging (1986-1992), voorzitter van het Koninklijk Nederlandsch Genootschap voor Geslacht- en Wapenkunde (1998-2002), lid van de Raad van Toezicht van het Centraal Bureau voor Genealogie (1999-2004), voorzitter van de Stichting Genetische Genealogie in Nederland (2011-2020) en lid van de Raad van Advies van de Stichting Internationaal Museum voor Familiegeschiedenis (2012-†). Zijn toewijding en kundigheid bleven niet onopgemerkt, zo werd hij o.a. benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau, Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw, Commandeur in de Orde van de H. Paus Sylvester en Commandeur in de Orde van het H. Graf van Jeruzalem.

Als vriend en zeker ook als belangstellend adviseur zullen we hem node missen. We wensen Marianne, zijn kinderen en kleinkinderen veel sterkte.

Toen hij mij vorig jaar zijn manuscript voor het thans ter perse gaande boek toestuurde had hij bij de colofon genoteerd FINIS CORONAT OPUS.
Hoe bijzonder klinken deze woorden nu.

Leo Barjesteh van Waalwijk van Doorn, Museum Het Ursulinenconvent mei 2020

Mr Dr Vincent van der Burg
(1945-2020)

Vorstudie voor het geschilderd portret aangeboden door zijn echtgenote ter gelegenheid van zijn 65ste verjaardag in de Oranjerie van Huis Doorn 25 juni 2010.

Huize Molenaar Utrecht
3 oktober 2008